

Francisco Camps i el portaveu socialista a les Corts valencianes, Àngel Luna, en dos moments del debat de política general. La imatge de la Jornada va protagonitzar-la el segon, que va llançar una pedra al bell mig de l'hemicicle com a demostració de la seua innocència.

Per a fer plorar les pedres

Trobarem a faltar Francisco Camps. A conseqüència de la malaltia *Gürtel*, la seua esperança de vida política és un secret genovès –potser només li resten set mesos, o potser més de quatre anys, encara–, però, tanmateix, ja sabem que serà enyorat. El seu discurs planer, senzill, tan popular... El posat amanerat, sobreactuat, tan afectat... I, sobretot, la seua estima pels símils històrics, per forçats que puguen resultar.

El debat de política general d'enguany, la –darrera?– sessió a què se sotmet el cap del Consell per analitzar la gestió de l'any anterior, va oferir, la setmana passada, l'enèsima metàfora campiana. Va provocar-la Àngel Luna, síndic socialista que el 12 de novembre del 2009 ja va fer que el president es creguera la reencarnació de José Calvo Sotelo, ministre de Primo de Rivera assassinat el 1936: “Us agradaria agafar una furgoneta, venir de matinada a casa meua i que al matí jo apareguera en una cuneta, bocaterrosa.”

En aquesta ocasió, Camps s'ha traslladat al 23 de febrer del 1981, ha pensat

El debat de política general del País Valencià d'enguany ha resultat repetitiu. Els quatre oradors que van intervenir-hi no van aprofitar l'ocasió per guanyar punts a la cursa per tornar-hi la legislatura vinent. I això que cap dels quatre, per motius diversos, no té la continuïtat garantida.

que ocupava un escó al Congrés espanyol i que Luna era Tejero. El portaveu del PSPV-PSOE es referí durant el debat a unes declaracions del president de la Diputació i del PP d'Alacant, José Joaquín Ripoll: en fer-se públic que el constructor Enrique Ortiz avançà 4.000 euros d'una reforma que la seua empresa féu a casa de Luna el 1998, quan no es dedicava a la política, Ripoll, encausat en el *cas Brugal* per cinc delictes, va dir que “qui estiga lliure de pecat, que llance la primera pedra”, cosa que va fer Luna com a colofó del seu parlament.

De seguida Camps va fer una repassada dels “2.000 anys” de democràcia, tot recordant que “al Senat romà ja obligaven tothom a accedir-hi sense cap arma llancívola”, i que “és la primera vegada que algú llança una arma llancívola en la sacrosanta cambra de la paraula valenciana” i que “és la segona ocasió en què ho veig a la història política espanyola”. Rafael Blasco, portaveu del PP, va celebrar-ho dret, amb els dits polzes de les mans cap amunt, a l'estil romà.

Als passadissos, n'hi havia que deien que la comparança no era amb Tejero,

Els síndics de Compromís i Esquerra Unida, Enric Morera i Marga Sanz, van causar reacció diversa en Camps, enamorat de la “moderació” del primer.

sinó amb Mikel Zubimendi, el diputat d'HB que el 1995 abocà una bossa plena de calç sobre l'escó del socialista Ramón Jáuregui al parlament de Vitòria.

Atesa la passió de Camps per la temàtica guerracivilesca, encara sort que no va comparar l'acció de Luna amb les darreres cinc execucions del franquisme. El 27 de setembre, dia del debat, feia 35

de l'ocupació”, i va contraposar els anys de governs socialistes amb els del PP, “al nostre país”, que és Espanya, com deixà clar més tard a Marga Sanz, portaveu d'Esquerra Unida, l'única formació que encara fa servir la fórmula *Pais Valencià* desacomplexadament: “Quan dieu ‘el nostre país’, pense en Espanya, em genereu un problema lexicològic.”

lenciana!” Un valencianisme que es traduirà, properament, en la declaració com a bé d'interès cultural (BIC) d’“aquells aspectes que tenen relació amb el món dels bous, tant a les places com als carrers”. “Ara és el torn perquè, una vegada més, públicament, decidim qui estem amb els valencians en el nostre orgull, estima i cultura, i qui està amb qui ataca els nostres senyals d'identitat”, va concloure. El valencianisme de Camps, pel que fa a la llengua, va materialitzar-se en només dues de les 94 pàgines de la seua al·locució. La resta, fou en castellà, i una paraula, en un mixt: quan va referir-se al servei públic Bústia del Ciutadà, Camps va dir, voluntàriament, *Bussó*.

Camps declararà BIC “aquells aspectes que tenen relació amb el món dels bous, tant a les places com als carrers”

anys de l'afusellament de dos membres d'ETA i de tres del FRAP. Blasco, que havia militat en aquest últim grup, potser no se'n va adonar, de l'aniversari.

Abans, durant l'hora i 35 minuts que va durar el discurs expositiu, Camps ja havia incidit en els eixos que guien la seua manera de governar: el victimisme –envers el govern espanyol–, el valencianisme –llegiu anticatalanisme–, l'exaltació dels seus set anys i escaig de govern –sobre els d'Eduardo Zaplana, silenci– i, és clar, unes gotes d'optimisme exacerbat. Del 2003 ençà, Camps no ha deixat espai per a l'autocrítica ni ha lloat cap mesura presa per un govern de color polític diferent. Això l'humanitzaria, però ni tan sols no ho pren en consideració.

Al minut i mig ja clamava per “un govern d'Espanya que treballa en favor

Els trets identitaris van ocupar, doncs, una part important de les intervencions de Camps. El fantasma català, vaja, que sempre ix de l'armari quan l'aigua arriba al coll del PP valencià. La recent presència a l'Onze de Setembre d'Enric Morera, secretari general del Bloc i portaveu del grup parlamentari Compromís, va impulsar el president valencià a reblar que “no consentirem, perquè no tenim cap complex, que ningú s'aproprie els nostres senyals d'identitat, cosa que uns altres, en aquesta cambra, no poden dir”. Aplaudiments eixordadors i tothom dret a les bancades populars, i una oració improvisada, producte de l'emoció, no recollida al discurs que duia escrit: “Gràcies per aquesta demostració de *valenciania!* Aquest ha de ser el frontispici de qualsevol govern de la Comunitat Va-

En la resposta a Morera, el cap del Consell va confessar que ha estat convidat “a l'ofrena” de la diada catalana però que sempre ha declinat d'anar-hi, “per no ferir la sensibilitat de molts ciutadans, perquè són massa anys d'ingerències en els afers valencians”.

'Remake 2010'. Els presents van experimentar diversos *déjà vu*, durant les intervencions de Camps. Va repetir, com l'any passat, que “els valencians serem els primers d'eixir de la crisi”, per bé que la taxa de desocupació és la tercera més elevada de l'estat –superior al 23%–, darrere d'Andalusia, les Canàries i quatre punts per sobre de la mitjana. “Ja som al mapa del món”, “fem coses que abans pensàvem que només eren a l'abast dels altres”, “no volem tornar a la comunitat

“¡Va por ustedes!”, diu Camps al seu grup. El vice-president Vicente Riera parla amb Ricardo Costa, que li dela “fill de puta” en les escoltes de Gürtel.

grisa que van deixar-nos els socialistes, no farem cap passa enrere” i “els ciutadans de la Comunitat Valenciana sabem que ningú no ens aturarà”: el reguitzell de frases totèmiques del PP valencià tampoc no van faltar a la cita.

En total, va pronunciar 66 vegades el trident *greuge, marginació i atac* –22 vegades cadascuna–, paraules relacionades amb el govern d’Espanya, que Camps acusa de tots els mals. Si la seua carrera política té continuïtat i el 2012 el PP recupera el poder a l’estat, és possible que el seu discurs de política general dure la meitat de temps. Els quatre motius clau de distanciament són la derogació del pla hidrològic –“negar-nos l’aigua”–, el model de finançament –“marginació dels valencians per la no-actualització del factor poblacional”–, la inversió per

el discurs del matí, va adoptar posat de torero i va adreçar-se de manera insistent als companys de grup: “¡Va por ustedes! ¡va por ustedes!”

Fins i tot l’aplaudia Luis Díaz Alperi, ex-alcalde d’Alacant que acostuma a fer la becadeta al seu escó i que, estranyament, va comparèixer despert a la sessió sencera. I Ricardo Costa, que acaba de recuperar la militància –deu mesos després d’haver-ne estat suspès per Madrid– i que la resta del dia va estar practicant l’anglès amb el seu llibre de nivell avançat, com si es tractara d’un zombi enmig d’un sarau. Qui aplaudia a cor què vols era David Serra, encara secretari d’organització del PPCV, que, com Costa, pateix de valent els efectes de *Gürtel* als cabells: mentre Serra gairebé s’ha quedat sense, Costa, que no n’ha

les dues desenes de directors generals i secretaris autonòmics que, com és habitual en aquests casos, van poblar les grades de convidats per fer-hi de claca. Van fer vaga dilluns, en compte de dimecres.

Pel que fa als socialistes, preocupació generalitzada per si era el seu últim debat de política general. Jorge Alarte, el secretari general, voldria fer net, però el lermisme que lidera Joaquim Puig li ha fet costat per a evitar les primàries al país i voldrà cobrar el favor, en forma de llocs a les llistes. Alguns se salvaran, per tant.

Sí que surava l’olor de primàries a la segona filera socialista, però. Manolo Mata no parava d’entrar i d’eixir, i a la vesprada no va fer acte de presència. Diumenge, 3 d’octubre, optava a liderar el cartell de la ciutat de València, i possiblement l’haurà votat Joan Ignasi Pla, veí seu d’escó i treballador al bufet d’advocats que regenta; molt amic seu, però que no el va poder avalar per qüestió d’imatge pública: l’aparell, a què Pla dona suport, havia escollit Joan Calabuig. El vot secret, però, pot haver tombat l’aposta oficialista, poques hores després de tancar aquesta edició.

Enmig de l’atonía, i en resposta a un plany de Morera per la tanca del 5%, Camps va proposar d’aprovar “un model de circumscripció uninominal, com l’anglosaxó, en què cada ciutadà tria el seu diputat preferit”. Pànic a la sala, no siga cas que gose presentar-se Belén Esteban.

Víctor Maceda

El president valencià era convidat a la Diada catalana, però no hi va anar “per no ferir la sensibilitat de molts ciutadans”

cap –“cada valencià mereix 337 euros menys”– i la gran velocitat ferroviària, que “arriba a València, la tercera ciutat d’Espanya, amb tretze anys de retard, i després d’haver arribat ja a vint ciutats”.

Princeses, toreros i zombis. És ben lògic que Camps vulga declarar els bous com a bé d’interès cultural. En cloure

perduts tants, ja els té ben blancs, a tan sols 38 anys.

Als passadissos, l’alcalde de Castelló i possible hereu de Camps, Alberto Fabra, saludava efusivament la seua homòloga de València, Rita Barberà, amb un expressiu “¡princesa!”, una reminiscència de *La vida és bella*, de Roberto Benigni. Una vida que també és molt bella per a